

Arrest

nr. 276 493 van 25 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2022 waarbij de aanvraag gezinshereniging ingediend op 8 november 2021 niet in aanmerking wordt genomen en waarin wordt gesteld dat de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande dient te worden beschouwd.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juli 2004 treedt verzoeker in het huwelijk met mevrouw M. D. M, die de Belgische nationaliteit bezit. Op 16 december 2004 dient verzoeker een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote in. Op 17 mei 2005 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een Belgische verblijfstitel, geldig tot 16 mei 2010. Op 8 juni 2007 wordt verzoeker echter ambtelijk afgeschreven uit het bevolkingsregister.

Op 31 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Eveneens op 31 augustus 2018 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een inreisverbod voor tien jaar (bijlage 13^{sexies}). Verzoeker wordt daaropvolgend gerepatriëerd naar Albanië.

Op 29 maart 2021 treedt verzoeker in Albanië in het huwelijk met mevrouw M. S.-M, waarna hij een nieuwe identiteit aanneemt, nl. Z. S.-M. Op 15 april 2021 komt verzoeker het Schengengebied met deze nieuwe identiteit opnieuw binnen en op 26 april 2021 dient hij een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn echtgenote mevrouw M. S.-M, die op dat moment de Poolse nationaliteit bezit, in.

Op 26 juli 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 8 november 2021 dient verzoeker opnieuw een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn echtgenote. Op 10 februari 2022 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de bijlage 19ter wordt ingetrokken en de aanvraag gezinshereniging van 8 november 2021 niet in overweging wordt genomen, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 februari 2022.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“U heeft opnieuw een aanvraag gezinshereniging ingediend op 08.11.2021 (bijlage 19ter) als echtgenoot van de inmiddels Belgische S. (...) -M. (...) M. (...) M. (...) (RR: (...)), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op uw naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt u het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van tien jaar hetwelke nog steeds van kracht is. U werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat uw aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat u het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Dit inreisverbod dd. 31.08.2018 werd u diezelfde dag betekend. Er werd geen beroep ingesteld, het inreisverbod is definitief. Het is daarenboven zonder twijfel nog steeds van kracht. U werd op 12.09.2018 met een beveiligde vlucht naar Tirana gerepatriëerd en werd navolgend SIS-geseind. Op 15.04.2021 echter reisde u het Schengengebied terug in via Hongarije (cfr. inreisstempel paspoort). Bij de grenscontrole werd uw inreisverbod van 10 jaar niet opgemerkt aangezien u uw huidige paspoort voorlegde met uw nieuwe identiteit. Op deze manier heeft u uw inreisverbod kunnen omzeilen. Uit niets kan blijken dat u sindsdien het Rijk en de Schengenzone opnieuw zou hebben verlaten. Verder dient vastgesteld te worden dat u op 03.09.2021 aangehouden werd en sinds 04.09.2021 opgesloten bent in de gevangenis te Antwerpen en vervolgens in Wortel. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan. Eens tot een inreisverbod is beslist wordt betrokkene niet verondersteld gedurende de opgelegde termijn op het Belgische grondgebied te verblijven - en bij uitbreiding binnen de Schengenzone - en kan bijgevolg geen verblijfsrecht aangevraagd worden, dit vloeit voort uit de bepalingen van art. 44decies §4 van de wet van 15.12.1980. Het inreisverbod is heden nog steeds van kracht, betrokkene heeft de termijn van het inreisverbod niet gerespecteerd en is de Schengenzone en België na slechts iets meer dan 2 jaar terug ingereisd; de termijn van 10 jaar is nog niet verstreken. (Hof van Justitie EU, prejudiciële zaak, C- 225/16 (Ouhrami) van 26.07.2017).

Tot slot blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat u op 29.03.2021 een huwelijk bent aangegaan met mevrouw S. (...) -M. (...). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het gezinsleven met mevrouw dus pas is ontstaan ruim na het in voege gaan van het inreisverbod. Naast het gegeven dat het huwelijk in België niet werd erkend, geeft een huwelijk u geenszins automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en mevrouw bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan

van een gezinsband tussen u en uw echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dit is in casu niet het geval. Het loutere gegeven dat mevrouw heden een tegemoetkoming ontvangt voor personen met een handicap ontvangt, betekent niet automatisch dat zij zodanig van u afhankelijk zou zijn zoals door het Hof van Justitie bedoeld. Er wordt niets voorgelegd dat dit doet besluiten. Betrokkene verblijft inmiddels terug maanden in detentie. Mevrouw S. (...) - M. (...) is sinds 31.01.2010 in ononderbroken wettelijk verblijf, geheel los van u, en bekwam inmiddels de Belgische nationaliteit. Uit het dossier blijkt dat mevrouw een tegemoetkoming ontvangt van de FOD Sociale Zekerheid, daarboven zou zij nog 250 euro aan bestaansmiddelen verwerven omwille van invaliditeit en 387,45 euro ontvangen van Ethias S.A. wegens een arbeidsongeval. Van deze twee laatste bedragen ligt evenwel geen bewijs voor. Tot slot blijkt dat haar huurovereenkomst op mevrouw haar naam staat, dat zij in eigen hoofde een huursubsidie ontvangt, en dat zij op een wachtlijst zou staan voor het bekomen van een sociale woning, zou zij een sociaal tarief genieten voor nutsvoorzieningen, en ontvangt zij een verhoogd groeipakket om voor haar kind in te staan. Mevrouw wordt stevig ondersteund door de Belgische overheid om in de behoeften te voorzien en in die van haar kind. Uit niets kan blijken dat mevrouw voorafgaand aan uw komst naar het Rijk problemen zou ondervinden van financiële of welke aard dan ook waaruit enige afhankelijkheid zou kunnen blijken, noch dat zij sinds uw detentie problemen zou ondervinden, noch kan enige afhankelijkheid blijken uit het geheel van het dossier. Mevrouw S. (...) - M. (...) zou een ingreep moeten ondergaan op 18.02.2022. Gelet op uw detentie zal u haar hoe dan ook niet kunnen begeleiden naar de ingreep. Uit niets blijkt dat er een bepaalde afhankelijkheid zou bestaan in hoofde van mevrouw ten aanzien van u, of omgekeerd. Voor zover er toch sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van welke aard dan ook van mevrouw heden of na de ingreep, zal die afhankelijkheid in elk geval niet bestaan ten aanzien van u gelet op uw reeds maandenlange detentie, en daaraan voorafgaand uw jarenlange verblijf in het buitenland (repatriëring op 12.09.2018 - terugreis Schengen op 15.04.2021). Verder blijkt uit niets dat mevrouw er niet toe in staat zou zijn (fysiek en mentaal) om haar kind verder alleen op te voeden zoals zij reeds jaren alleen deed en minstens heden sinds maanden opnieuw. Uit niets blijkt dat mevrouw niet langer in België zou kunnen verblijven bij uw afwezigheid. Niets sluit uit dat zij met haar kind verder in België verblijft en dat u een andere verblijfplaats kiest. Mevrouw S. (...) - M. (...) kan net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door het CLB, edm.) in functie van het welzijn van haar, om het alle kansen te bieden om zijn ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Het risico op verstoring van het evenwicht van haar kind door uw afwezigheid wordt daarom als zeer laag ingeschat. Niets doet vermoeden dat, ook rekening houdend zijn leeftijd, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrang zouden komen door uw afwezigheid. Voor zover u op deze korte tijd van aanwezigheid in het kind zijn leven, enige vaderrol op zich zou hebben genomen, dient opgemerkt te worden dat u ook van op afstand dergelijke vaderrol verder zou kunnen opnemen zoals u heden wellicht desgevallend vanuit detentie ook dient te doen, voor zover het gezin er niet vrijwillig voor zou kiezen om u te volgen. Door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen kan u nauw betrokken blijven bij uw partner en haar kind. Er is verder geen sprake van gemeenschappelijke kinderen.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw partner ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht op binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). U beschikt niet over dit recht, gezien u nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten en u zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.

Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het aan het inreisverbod van 10 jaar, u betekend op 31.08.2018.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“3.

De bestreden beslissing betreft de “niet in aanmerkingname” van de aanvraag gezinshereniging van verzoeker met zijn echtgenote, mevr. M. (...) S. (...) -M. (...)

De bestreden beslissing is gesteund op de premisse dat verzoeker op heden het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat nog steeds van kracht is.

4.

Verzoekster gaat aldus voorbij aan de administratieve voorgaanden in dit dossier.

Verzoeker diende op 26 juli 2021 immers een eerste aanvraag gezinshereniging in met zijn echtgenote en werd naar aanleiding hiervan in bezit gesteld van het attest van immatriculatie en ingeschreven in het vreemdelingenregister, (zie stukkenbundel)

Hierbij dient opgemerkt dat verzoeker zijn huwelijksakte heeft neergelegd bij de aanvraag gezinshereniging waarop duidelijk de naam vermeld staat die verzoeker droeg voor het afsluiten van het huwelijk met zijn echtgenote, nl. Z. (...) S. (...) (zie stukkenbundel).

Deze aanvraag werd door verwerende partij wél in aanmerking genomen en louter geweigerd om reden dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn bewijs van huisvesting, bestaansmiddelen e.d.m. had gevoegd. Verwerende partij had n.a.v. deze eerste aanvraag kennis/minstens behoorde zij kennis te hebben van de antecedenten en verblijfsrechtelijke positie van verzoeker, doch heeft de afgifte van het attest van immatriculatie en de inschrijving van verzoeker in het vreemdelingenregister aanvaard.

Voormelde afgifte van het attest van immatriculatie en de inschrijving in het vreemdelingenregister impliceert een stilzwijgende maar zekere intrekking van de voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten en het ermee gepaard gaande inreisverbod zodat het inreisverbod thans als ingetrokken en onbestaande dient te worden beschouwd. De Raad van State oordeelde eerder reeds op pertinente wijze (eigen onderlijning) (RvSt 14 juni 2016, nr. 235.046):

“(…)

In het bestreden arrest is derhalve op wettige wijze geoordeeld dat “het toekennen van een dergelijk verblijfsrecht, zelfs al betreft het een precair verblijf haaks staat op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en dan ook niet anders kan geïnterpreteerd worden als dat verwerende partij haar beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, impliciet doch zeker heeft ingetrokken. Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, raakt een attest van immatriculatie dus niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan de verwijderingsmaatregel zelf.

(…)”

Zie in dezelfde zin: CCE dd. 16 april 2015, n° 143 395.

5.

Ten onrechte steunt verwerende partij de beslissing op de stelling dat verzoeker nog steeds onderworpen zou zijn aan een inreisverbod.

De afgifte van het attest van immatriculatie heeft de intrekking van het inreisverbod voor gevolg, hetgeen door verwerende partij overigens reeds impliciet werd erkend, aangezien de eerste aanvraag wel degelijk in aanmerking werd genomen.

Waar verwerende partij geen rekening houdt met de afgifte van het eerdere attest van immatriculatie aan verzoeker, verzuimt zij rekening te houden met alle relevante gegevens van de zaak, en schendt zij aldus het zorgvuldigheidsbeginsel i.u.o. de materiele motiveringsplicht i.u.o. art. 40ter Vreemdelingenwet.

Door de eerste aanvraag van verzoeker wel in aanmerking te nemen, terwijl verzoeker toen reeds identificeerbaar was onder zijn oude naam, en de tweede aanvraag plots niet in aanmerking te nemen met dezelfde voorhanden en beschikbaar zijnde gegevens, schendt verwerende partij bovendien het vertrouwensbeginsel c.q. het rechtszekerheidsbeginsel."

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad bemerkt dat verweerder de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte heeft gemotiveerd. Hij heeft immers, met verwijzing naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker op 8 november 2021 een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn echtgenote die ondertussen de Belgische nationaliteit heeft bekomen. Verzoeker staat echter onder een nog geldend inreisverbod. De gemachtigde heeft immers op 31 augustus 2018 een beslissing genomen waarbij aan verzoeker een inreisverbod van tien jaar wordt afgegeven. Verzoeker is daaropvolgend gerepatrieerd naar Albanië, waardoor de termijn van tien jaar op dat moment is ingetreden. Verweerder concludeert dat om een aanvraag gezinshereniging te kunnen goedkeuren, de vreemdeling niet enkel moet voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet maar ook aan de voorwaarden aangaande het recht op binnenkomst in het Rijk. Gezien verzoeker onder een inreisverbod staat, en er geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon, is aan deze laatste voorwaarde niet voldaan. Verweerder stelt daarom dat de bijlage 19ter moet worden ingetrokken en de afgifte ervan aldus als onbestaande moet worden beschouwd.

Verzoeker voert tevens de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoeker betoogt dat hij op 26 april 2021 al eens een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn echtgenote, naar aanleiding waarvan hij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Deze aanvraag gezinshereniging werd volgens verzoeker wel in aanmerking genomen doch geweigerd omdat hij niet binnen de gestelde termijn het bewijs van huisvesting, bestaansmiddelen en dergelijke heeft voorgelegd.

Verzoeker leidt, uit het feit dat hij door de gemeente Heist-op-den-Berg in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie, af dat hierdoor het inreisverbod van 31 augustus 2018 impliciet wordt ingetrokken. Volgens verzoeker moet het inreisverbod als onbestaande worden beschouwd en kan verweerder dus niet voorhouden dat hij nog steeds aan een inreisverbod onderworpen zou zijn.

De Raad kan verzoeker hierin niet volgen. Artikel 1/3 van de vreemdelingenwet voorziet immers dat het indienen van een verblijfsaanvraag door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering, het bestaan van deze maatregel niet aantast. De afgifte van een attest van immatriculatie schort de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel slechts op in afwachting van een beslissing inzake de verblijfsaanvraag. Verzoeker stelt derhalve onterecht dat door de afgifte van een attest van immatriculatie het hem eerder betekende bevel om het grondgebied te verlaten als ingetrokken moet worden beschouwd en het daaraan gekoppelde inreisverbod bijgevolg ook niet meer zou bestaan. Gelet op het gestelde in artikel 1/3, eerste lid van de vreemdelingenwet tasten de vestigingsaanvraag van 26 april 2021 en het attest van immatriculatie dat op grond hiervan uitgereikt werd het bestaan van de in het verleden afgegeven verwijderingsmaatregelen en het inreisverbod niet aan. De arresten nrs. 143.395 en 235.046 van de Raad van State van respectievelijk 16 april 2015 en 14 juni 2016, waarnaar verzoeker verwijst, doen geen afbreuk aan het gestelde in artikel 1/3 van de vreemdelingenwet, dat werd ingevoerd bij wet van 24 februari 2017 en dat in werking is getreden op 29 april 2017.

Verzoeker betoogt verder dat de administratieve overheid, *in casu* de gemeente Heist-op-den-Berg, bij de afgifte van het attest van immatriculatie op de hoogte diende te zijn van het bestaan van een inreisverbod. De Raad ziet niet in welk belang verzoeker bij deze kritiek heeft. Een attest van immatriculatie wordt afgegeven door de gemeente wanneer een vreemdeling een aanvraag gezinshereniging indient in functie van een Unieburger. Het attest van immatriculatie strekt er enkel toe het verblijf van de vreemdeling in België te dekken tot aan het moment waarop een uitspraak wordt gedaan over de aanvraag gezinshereniging. Het betreft dan ook een tijdelijke en preciaire verblijfstitel. Het feit dat een vreemdeling onder een inreisverbod staat, verhindert niet dat hem een attest van immatriculatie kan worden afgegeven. Het attest van immatriculatie wordt immers louter afgegeven omdat de vreemdeling een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, dit zegt helemaal niets over de gegrondheid van de aanvraag.

Tenslotte houdt verzoeker voor dat verweerder het vertrouwensbeginsel schendt omdat zijn eerste aanvraag gezinshereniging wel in overweging werd genomen, doch werd geweigerd en zijn tweede aanvraag gezinshereniging plots niet in aanmerking wordt genomen omwille van het bestaan van een inreisverbod. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (*cf.* RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota met opmerkingen, is de eerste aanvraag gezinshereniging van verzoeker niet ten gronde in overweging genomen of onderzocht. Op 26 juli 2021 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Heist-op-den-Berg immers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) omdat verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden gezien hij geen bewijs van voldoende huisvesting, bewijs van ziekteverzekering van alle huisgenoten of een bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft voorgelegd. Er is geen verder onderzoek gebeurd naar het eventuele bestaan van een inreisverbod nu dit geenszins toekomt aan de gemachtigde van de burgemeester. Op dat niveau gebeurt er als het ware slechts een onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag gezinshereniging, zonder dat de aanvraag ten gronde wordt onderzocht. Verzoeker kan dan ook niet de redelijke verwachting koesteren dat de gemachtigde van de burgemeester die een bijlage 20 aflevert in een dergelijke situatie, automatisch impliceert dat elke navolgende aanvraag gezinshereniging ten gronde in overweging wordt genomen en er abstractie dient te worden gemaakt van het bestaan van een inreisverbod. Verzoeker kan dan ook niet

voorhouden dat hij *in casu* kon vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of dat hem bepaalde beloften of toezeggingen werden gedaan door de gemachtigde van de burgemeester.

Bovendien volgt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat enkel de staatssecretaris of zijn gemachtigde een inreisverbod kan opheffen of opschorten. Daartoe moet de vreemdeling nadrukkelijk een aanvraag tot opschorting of opheffing indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Dit betekent dat de gemachtigde van de burgemeester van Heist-op-den-Berg op geen enkele wijze bevoegd is om het inreisverbod van verzoeker, al dan niet impliciet door de afgifte van een attest van immatriculatie en een bijlage 20, in te trekken of op te heffen. Verzoeker kan er dus niet rechtmatig op vertrouwen dat de gemachtigde van de burgemeester zijn inreisverbod "*stilzwijgend maar zeker*" zou hebben ingetrokken.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN